

Давид Зафир
КОФТИ КАРМА
(ОТКЪС)

Глава 6

Космическа станция „Фотон МЗ“ извършваше в орбита биологични, медицински и физически експерименти в услуга на руската наука. В деня на раздаването на телевизионните награди, управляваната от Байконур стара космическа станция беше изведена от орбита и насочена към земната атмосфера, където да изгори.

Но инженерите в командния център установили, че згълът на навлизане в атмосферата се различава от предварителните изчисления. И така, вместо напълно да изгори, от станцията бяха унищожени само деветдесет и осем процента. Останалите два процента се приземиха под формата на отломки над Северна Европа.

Защо ви разказвам тези глупости ли? Защото проклетата мивка от проклетата космическа станция падна точно върху моята глава!

Стоях на терасата на покрива на хотела, бях вперила поглед в нощните светлини на Кьолн, останала насаме с обърканите си мисли. Сериозен ли беше Даниел в намеренията си? Трябваше ли да се разведа с Алекс? Как щеше да реагира Лили на всичко това? Щяха ли и след четирийсет години да показват голия ми задник по всички комедийни предавания по света?

Тогава видях нещо да свети на нощното небе. Изглеждаше страхотно. Помислих, че е падаща звезда. Погледнах я, затворих очи и си пожелах: „Нека всичко да се оправи!“

През затворените ми клепачи видях, че става все по-светло. Все едно, че имаше заря. А ставаше и все по-шумно. Оглушително шумно. Отворих широко очи и видях огнена топка да лети право към мен.

Веднага ми стана ясно, че нямам никакъв шанс да избегна сблъсъка. Така че си помислих: „По дяволите, какъв глупав начин да умреш!“

Последва задължителното за случая „Животът ми мина като на лента“. Тъпото е, че не минават само хубавите моменти. През съзнанието ми преминаха следните събития:

- Като малка баща ми ме люлее на коленете си. Изпълнена съм с доверие.
- Татко ми ме люлее на люлката пред блока. Все още съм изпълнена с доверие.
- Татко мирише на хлебчета.
- Татко ни напуска заради пекарката. Дотук с доверието.
- Правя закуска на мама. На седем съм.
- В училище съм пълен аутсайдер.
- Запознавам се с Нина. Тя е като мен. Сега сме две аутсайдерки.
- Нина и аз се обзалагаме коя първа ще изгуби девствеността си. На тринайсет сме.
- Една година по-късно. Аз печеля баса. По-добре да го бях загубила.
- Баща ми отива да живее другаде. Никой няма представа къде.
- Нина и аз се шляем наоколо. Много алкохол. Малко екстази и много силно главоболие.
- Най-накрая абитуриентки. Нина и аз се прегръщаме.
- Алекс и аз се запознаваме във Венеция. Аз го обичам.
- Алекс, Нина и аз отиваме заедно на почивка. Аз установявам: тя също го обича.
- Той също има чувства към нея.

- Той избира мен. Уф!
- Крещя на Нина, че никога повече не искам да я видя.
- Алекс и аз се женим в църквата „Свети Винченцо“ във Венеция. Ще се пръсна от щастие.
- Лили се ражда. Усещам кожата ѝ върху корема си. Най-хубавият момент в живота ми. Защо не може да продължи вечно?
- Забравям деня на сватбата ни.
- Алекс и аз се караем. Той подарява на Лили бременно морско свинче.
- Аз се кълна пред Лили, че двете ще прекараме заедно цял един хубав ден.
- Улрих Викерт извиква: „Ким Ланге.“
- Показвам голия си задник на шест милиона зрители.
- Даниел и аз спим заедно.
- Пожелавам си всичко да бъде наред.
- Горящ умивалник от руска космическа станция връхлита право върху мен.

След като животът ми набързо премина през съзнанието ми, изведнъж видях светлината. Точно както по телевизията го описваха хората, които за няколко минути са били в клинична смърт и след това отново са се върнали към живота.

Видях светлината.
Ставаше все по-светло.
Беше чудно хубава.
Тя ме обгърна.
Меко.
Топло.
Любвеобилно.
И аз я прегърнах и ѝ се отдадох.
Господи, колко добре се чувствах.
Спасена.
И толкова щастлива.
Отново бях изпълнена с доверие.
Но тогава светлината ме отблъсна.
Изгубих съзнание.

Когато се събудих забелязах, че имам огромна глава.
И огромни задни части.
И шест крака.
И две много дълги пипала.

И това беше класираният на първо място по гадост момент през този ден.

Глава 7

Когато изведнъж се събудиш и установиш, че си в тяло на мравка, има само една нормална реакция – да не повярваш.

Вместо това се опитах да си спомня какво точно се беше случило. Първо онази глупава руска мивка ми падна на главата, след това видях светлината, но после бях отново отблъсната. Това можеше да значи само едно: аз бях още жива. Със сигурност бях получила някаква черепна травма. Да, точно така трябваше да е станало! Със сигурност сега лежах в кома и всеки момент щях да чуя нещо от сорта на:

- Жизнените показатели са стабилни.
- Но изглежда мозъчната ѝ дейност е преустановена.
- Сега ще ѝ прелеем още кръв.
- След това ще ѝ бием интравенозно адреналин.
- Господи, колко красива изглежда в съня си!
- Вие пък кой сте?
- Даниел Кон!

Леле майчице, дори в тази ситуация, пак мислех за Даниел.

Но... ако съм в кома, защо тогава мозъкът ми си въобразяваше, че съм мравка? Да не би причината да се криеше в някой мой детски кошмар? И ако е така, то колко откачен трябва да е бил този детски кошмар, че като изпадне в кома, човек да се смята за мравка?

Толкова бях озадачена, че единият от предните ми крака зачеса пипалото. С това напълно обърках всичките си сетива. По всичко личеше, че чрез пипалата можех да усещам вкусове, миризми, а можех и да опипвам околните предме-

ти. Кракът ми например беше солен, твърд и миришеше на „трябва спешно да се изкъпя“.

Тази вълна от емоции ми дойде в повече.

Панически започнах да премислям различни варианти как да установя контакт с докторите и сестрите. Ако се опитам да изкрещя много силно, сигурно щяха да доловят шепот от пациентката в кома. Щяха да разберат, че вече съм в съзнание и да ме освободят от този кошмар. Така че започнах да крещя с все сила.

– Помощ! Някой да ми помогне!

Мравешкият ми глас беше невероятно пронизителен. Дори ми заприлича на гласа на бившата ми учителка по английски, малко преди да я затворят за дълго в психиатрия за тежко болни.

– Помощ! Мозъкът ми не е мъртъв! Чува ли ме някой? – виках все по-истерично.

– Разбира се, че те чувам! Толкова силно викаш – отговори ми един благ глас.

Изплаших се. В същото време се и зарадвах. Бяха ме чули. Докторите бяха влезли в контакт с мен! Алелуя! Малко ми оставаше да изтанцувам с шестте се крака танца на радостта.

– Можете ли да ме извадите от комата? – попитах, изпълнена с надежда.

– Ти не си в кома – отговори ми благият глас.

Останах шокирана. Ако не бях в кома, то тогава къде се намирах? И кой разговаряше с мен?

– Обърни се!

Бавно се обърнах – първото ми завъртане на 180° с шест крака, чиято координация беше значително по-трудна от паркирането на камион на заден ход с количество алкохол в кръвта, достатъчно за отнемане на книжката.

Когато най-накрая успях да разплета задните си крака, разбрах малко повече по въпроса къде се намирам: в един тунел, близо до земната повърхност, очевидно изкопан от мравки. И в този тунел срещу мен стоеше мравка, една изключително дебела мравка. Тя благо ми се усмихваше, като Дядо Коледа, който току-що се е натъпкал с печени курабийки с хашиш.

– Как си?

Беше очевидно, че мравката говореше на мен. Сега вече бе официално доказано – мозъкът ми е тра-ла-ла.

– Сигурно си малко объркана, Ким!

– Ти... ти знаеш името ми? – попитах учудена.

– Разбира се – усмихна се дебелата мравка, – аз знам всички имена.

Това беше отговор, който поставяше повече въпроси, отколкото отговори.

– Ти сигурно искаш да разбереш кой съм аз? – попита мравката.

– Не само това, но и как да изляза от този кошмар.

– Това не е кошмар.

– Е, тогава халюцинация ли е?

– И халюцинация не е.

– Е, какво е тогава? – попитах и предположих, че отговорът няма да ми хареса.

– Това е твоят нов живот.

При това изречение гънките ми крачка започнаха да треперят, а пипалата ми се заклатиха напред-назад от ужас.

Глава 8

– Сидхарта Гаутама – благо каза дебелата мравка.

– Моля? – попитах, съвсем объркана.

– Това е името ми.

Този отговор за малко отклони мислите ми от трепещото ми тяло. Сидхарта – това не беше ли филм с Киану Рийвс? Алекс ме беше замъкнал да го гледаме. Той си падаше по онези модернистични филми, при които от скука след двамадесет минути отиваш до тоалетната и предпочиташ да си останеш там и да изчетеш всички надписи по вратите и стените. Във филма за Сидхарта ставаше въпрос за...

– Буда – каза дебелата мравка. – Буда е името, под което със сигурност по-добре ме познаваш.

Нямах кой знае каква представа какво точно е Буда.

Може би трябваше повече да внимавам по време на филма, вместо да си мисля, че голото тяло на Киану Рийвс е страхотно. Но в едно бях убедена:

– Буда не е мравка – заявих.

– Аз се появявам във формата, в която се е преродила човешката душа. А ти се прероди в мравка. Затова ти се явявам като мравка.

– Преродила съм се? – смотолевих.

– Да, прероди се – потвърди Буда.

Из спомените на Казанова: „Когато Буда преди стотици години ми съобщи, че оттук нататък ще прекарвам мизерния си живот като жалка мравка, една ужасяваща мисъл особено ме натъжи: никога вече нямаше да изживея сладострастна нощ!“

– Добре, добре, добре! – казах и имах чувството, че всеки момент ще откача. – Да предположим, че вярвам на всичко това, което, разбира се, аз не правя, защото това е абсурдно, невъзможно е човек да повярва и съответно аз наистина не го вярвам, дори и ако...

– Какво искаш да кажеш? – прекъсна ме Буда.

Опитах се да подреда в логичен ред огромното количество думи, които излизаха през устата ми.

– Ами... ако ти наистина си Буда и аз съм се преродила... то защо точно в мравка?

– Защото не си заслужила нищо по-добро.

– Това пък какво трябва да значи? Да не би да съм била лош човек? – попитах възмутено.

Не можех да понасям някой да ме обижда.

Буда само ме гледаше безмълвно и се усмихваше.

– Видж, диктаторите са лоши хора – започнах да му обяснявам, – политиците също, а също така и програмните директори в телевизията. Но не и аз!

– Затова и диктаторите се прераждат в нещо друго – отвърна ми Буда.

– И в какво?

– В бактерии на дебелото черво.

Докато все още се опитвах да си представя как Хитлер

и Сталин се гонеха нейде из нечие дебело черво, Буда ме погледна право в трите очи на челото.

– Но хората, които са се държали лошо с другите, се прераждат като насекоми.

– Лошо?

– Лошо – потвърди Буда.

– Била съм лоша с другите?

– Точно така.

– Добре, добре. Може би невинаги съм била перфектна, но кой, по дяволите, е? – попитах сърдито.

– Повече хора, отколкото си представяш.

А после добави:

– Направи най-доброто с твоя нов живот.

След което той се обърна и се запъти към изхода на тунела, подсвирквайки си безгрижно.

Главата ми просто не можеше да го побере. Лоша? Била съм лоша с другите?

– Почакай – извиках и се втурнах след него. – Още не сме приключили!

Той не се обърна, а просто продължи.

– Била съм добра към хората, дори много добра... мога да кажа дори супердобра – виках след него – ...знаеш ли колко квитанции от дарения има у нас?

Тичах все по-бързо нагоре към изхода на тунела, докато в един момент задните ми крака се оплетоха в средните. Спях се и се блъснах в стената. Цяла буца пръст се стовари върху мен. Когато най-накрая изчистих пипалата си от мократа пръст, Буда се беше изпарил.

Глава 9

Бях сама в тунела. В този момент около три милиона мисли едновременно нахлуха в главата ми и всяка се бореше за вниманието ми. Пръвоначално изглеждаше сякаш аргументът: „Но нали последната година бях на седем благодетелни бала“ ще надделее, когато бе изместена за кратко от: „Кой дава право на тази дебела мравка да ме съди?“.

Но на самата финална пряка, буквално с фотофиниш спечели констатацията: „По дяволите, аз наистина съм мъртва.“

Но преди даже да успее да осмисля какво точно значеше това, силно трополене привлече вниманието ми. Звучеше така, сякаш някаква рота се приближава към мен. И действително ставаше въпрос за рота, само че от мравки. Те идваха от посоката, в която само преди малко беше изчезнал Буда. Точно пред тях тежко-тежко пристъпваше тяхната властна водачка, която ясно успях да чуя въпреки разстоянието, благодарение на снабдените ми със силно развит слух пипала. Тя бълваше едно след друго изречения от сорта на: „По-бързо долни мързеливци!“, „Ще ви счупя крачетата!“ и „Ако не се забързате, ще ви навра пипалата в задниците!“

Реших, че курс по позитивна мотивация на подчинените щеше да се отрази добре на водачката. След нея крачеха десет работнички. Те мъкнеха нещо, което приличаше на едно от тези желирани мечета, които приятелят на Лили, Нилс, много обичаше. Нилс беше от онези дечица, които можеха да ти скъсат нервите. Сетих се за последния ми разговор с това хлапе, когато с мек гласец му казах: „Ако още веднъж ме наречеш тъпа курва, през нощта при теб ще дойде едно чудовище, което ще ти зашие наглата уста.“

– Хей ти, идвай да помагаш! – извика водачката.

Погледнах я.

– Да, точно тебе имах предвид! – изкрещя грубо тя.

Не знаех как да реагирам, в края на краищата не всеки ден се случваше да ме нагрубява някаква си мравка.

– От кое поделение си?

– Аз ли... ами не знам – отговорих честно и смутено.

Видяла очевидното ми объркване, водачката поомекна.

– А-а-а! Разбирам. Връщаш се от голямата мъгла.

– Каква мъгла?

– Голямата мъгла, която от време на време се появява там горе. Повечето мравки, които попаднат в нея умират мъчително. Тези като теб, които извадят късмет, полудяват или ослепяват. Или и двете.

На мен това ми звучеше така, сякаш голямата мъгла не беше нищо по-различно от отрова за насекоми, от онази,

която и аз неведнъж бях използвала – но без резултат – за да прогоня мравките, нападнали терасата ми.

– Ами... да. Аз съм жертва на голямата мъгла – отговорих.

– Аз съм комендант Крткс – обясни ми тя съскащо.

Изненадах се не само от липсата на гласни в името ѝ, но и от многобройните белези, които се простираха по цялото ѝ тяло. Дали ги беше получила по време на битки?

– Как се казваш? – попита ме Крткс.

– Ким.

– Що за идиотско име е това?

Чух как войничките отзад тихо се закискаха.

– Тишина в строя! – изкомандва Крткс.

Явно не можеше да понася доброто настроение на подчинените си.

– Идвай да помагаш, Ким – каза тя и от нейната устата „Ким“ прозвуча като особено мръсна ругатня.

– Не, благодаря – казах аз.

Само това ми липсваше! Не само че съм мъртва, ами на всичкото отгоре да мъкна и желирани мечета!

– Идвай да помагаш!

– Не мисля, че ще стане, ако ми държиш такъв тон.

Изобщо не ми харесваше да ми крещят така. Когато се водеше разговор с мое участие и някой повишеше тон, то по правило това бях аз.

– Така ли? А какъв тон би ти допаднал повече? – попита ме мило Крткс.

– Ами, доста по-умерен – отговорих.

– ИИИДВААААЙ ДААА ПООМААГААААШ! – изре-
ва Крткс толкова силно, че пипалата ми завибрираха.

А след това ме попита малко по-мило.

– Това достатъчно умерено ли беше?

– Не съвсем – отговорих.

Сега вече шефката на мравките истински се вбеси и изсъска.

– Веднага се захващай на работа!

– Защо трябва да го правя?

– Защото иначе ще ти счупя врата.

И това се оказа един много убедителен аргумент.